

Dr. Elekes Dénes
1880—1937.

A szép Nyikómente szülötte volt ő is, mint az unitárius székelység annyi más jeles képviselője. Atyjától, az egyszerűségében is nemes gondolkozású, tiszteletet parancsoló harisnyás székelytől örökölte nemcsak jelentékeny vagyonát, hanem a törhetetlen munkakedvet, a nagy akaratereőt, a fajaért és vallásáért buzgó lelkesedést is.

Kereszturt, majd Kolozsvárt tanult. Ügyvédi oklevele megszerzése után Kereszturt telepedett meg. Családot alapított és hiven az ősi székely hagyományhoz, nem félt a bő gyermekáldástól, mert a gyermeket Isten legdrágább ajándékának tekintette. Szerette is a rajongásig őket s értük készen állt bármilyen áldozatra.

Lelkét köztük s nagyobb családja, a székelység között osztotta meg. A verőfényes szép napokban a székelységgel együtt örült a népi intézmények fölvirágzásán s akkor sem csüggedt el, amikor elkövetkeztek a nemszeretem napok. Igyekezett menteni a még menthetőt, a meglevőt átalakítani a változott idők követelményei szerint s bámulatos akaratereje és nem mindennapi szervezőképessége e küzdelmes napokban mutatkozott meg a maga teljességében.

Mint a kereszturi unitárius kollégium gondnoka, nemcsak a főgimnázium fönmaradásáért küzdött sikerrel, hanem a kollégium mellett fölállított gazdasági iskolának is éltető lelke volt. A szövetkezetek szövetségében pedig sikerrel működött közre, hogy a székelység a nagy gazdasági összeomlást a lehető legsimábban ussza meg. És ugyszólván, halálos ágyán vitte ki, hogy a most létesülő székelyföldi vajgyárat Kereszturt helyezték el s az unitárius székelység e révén is új jövedelmi forráshoz juthasson.

Volt egyéniségében valami sugalló erő, mely bizakodásra,

elszánásra birta a tétovázó lelkeket. Minden fellengősségtől mentes, józan, világos esze a dolgokat mindig a maguk gyakorlati oldalán fogta meg. És mégis meleg lélek volt, aki bizalmas baráti körben környezetét jókedvre tudta deríteni. Ez magyarázza meg azt a nagy népszerűséget, melyet széles körben élvezett. Ezért gondolnak rá szeretettel vissza mindig még azok is, kik a közélet harcaiban olykor ellenfelekként álltak vele szemben. És ezért kísérte általános részvét a temetőbe, atyja tetemei mellé. (ma)

Dr. Pázsint Mihály

1867. jun. 12. — 1938. jan. 1.

Az unitárius lelkészi kart Dr. Pázsint Mihály nyug. lelkész elhunytával ismét súlyos veszteség érte, mert vele a jelesen képzett lelkészeknek egyike szállt sirba.

Szegénysorsu székely fiu volt s atyja a szép tehetségű gyermekket a toroczkói iskolába vitte s innen jött a kolozsvári főgimnáziumba, ahol az akkori idők szokása szerint szolgálattal és mint jó tanuló, csekély ösztöndíjjal segélyezve tartotta fenn magát. Az érettségi vizsgát az 1886—87. tanévben letéve, a theológiára iratkozott be. Papi oklevelet 1891-ben nyert, amikor egypár évig Szinérváralján nevelősködött. 1892-ben a sepsiszentgyörgy-kilyéni társsegyházközségek lelkésze lett, ahol 1893-ig szolgált, amikor ideiglenesen megvált a papi hivataltól s működési teret más pályán keresett.

Mint dohánygyári tisztviselő, az egyetem jogi fakultására iratkozott be s ennek elvégzése után jogi doktorátust tett, ami bizonyítja nagy szorgalmát s az ismeretek után való szomjúságát, melyet egész életén keresztül megtartott.

1906-ban lelke vágya ismét visszahozta a papi pályára s így lett az alsó-felsőszentmihályi, turi s később küküllő-széplaki lelkész, míg 1931-ben nyugalomba ment.

Igazságszeretete miatt sok kellemetlensége volt, de mind-ezeket békével tűrte, mert erős hite volt az igazság győzelmében.

Szép és népes családot hagyott hátra. Gyermekait gondos